

Sygn. akt I CSK 546/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa B. Z. i T. Z.
przeciwko M. B., H. G. i A. M.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym
oraz o zakazanie przechodu i przejazdu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej A. M.
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 30 sierpnia 2012 r., sygn. akt IV Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanej A. M.
do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy w W. na skutek apelacji powodów zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w O., uwzględniając żądanie uzgodnienia treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym przez wykreślenie służebności przejścia i przejazdu. Zdaniem Sądu Okręgowego powodowie, nabywając nieruchomości, której dotyczy postępowanie, działali w dobrej wierze, nie wiedząc o ustanowionej na niej służebności. Na tej podstawie stwierdził on, że nabyli oni nieruchomości bez tego obciążenia. Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez pozwaną A. M., która zarzuciła wydanie go z naruszeniem: art. 5, art. 6 pkt 1 i 2, art. 7 i art. 10 u.k.w.h.; art. 113 dekretu z dnia 11 października 1946 r. Prawo rzeczowe (Dz. U. Nr 57, poz. 319 ze zm.); art. XXXIX dekretu z dnia 11 października 1946 r. Przepisy wprowadzające prawo rzeczowe i prawo o księgach wieczystych (Dz. U. Nr 57, poz. 321 ze zm.); art. 6 k.c.; art. 391, art. 328 § 2, art. 227 oraz art. 391 w związku z art. 386 § 5 k.p.c. Na tej podstawie wniosła ona o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie występuje w niej zwłaszcza istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz oczywista zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) w zakresie, w jakim powołała się na nie skarżąca.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przez istotne zagadnienie prawne rozumieć należy problem z zakresu wykładni prawa o charakterze precedensowym, którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy mogłoby stanowić punkt odniesienia przy rozpoznaniu podobnych spraw, spełniając przez to publiczny cel skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ., z dnia 5 grudnia 2013 r., II CSK 244/13, nie publ.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania pozwala stwierdzić, że skarżąca upatruje tak rozumianych istotnych zagadnień prawnych w dwóch kwestiach związanych z wykładnią przepisów, których naruszenie zarzuciła także w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej. Każdy z tych problemów został sformułowany w postaci długiego zdania wielokrotnie złożonego, o dość przypadkowej interpunkcji, którego jednoznaczne zrozumienie nie jest możliwe. Powołanie się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga od skarżącego sformułowania konkretnego problemu, który powinien zostać jego zdaniem wyjaśniony przez Sąd Najwyższy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, nie publ.). Nie oznacza to jedynie ujęcia go w formułę słowną, lecz także posłużenia się takim słownictwem i składnią, by stwierdzenie to mogło zostać zrozumiane, nie pozostawiając wątpliwości, w jaki sposób skarżący rozumie zagadnienie mające stanowić podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z tego powodu oba stwierdzania skarżącej nie mogą uzasadniać przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W sprawie nie zachodzi także oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Zgodnie z utrwalonym rozumieniem tej przesłanki w orzecznictwie Sądu Najwyższego, oznacza ona ewidentną i kwalifikowaną zasadność skargi kasacyjnej, która może zostać stwierdzona już na pierwszy rzut oka, bez konieczności prowadzenia złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, nie publ. oraz z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ.). Powołując się na tę podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na naruszenie przez Sąd Okręgowy przepisów powołanych w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej, pominięcie dowodów świadczących o złej wierze powodów oraz o zgodności istnienia służebności z regulacjami obowiązującymi we wcześniejszym stanie prawnym. Żaden z tych argumentów nie świadczy jednak o oczywistej zasadności skargi we wskazanym wyżej rozumieniu. Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia, skonfrontowane z zarzutami zawartymi w skardze kasacyjnej, nie wskazuje na popełnienie w tym zakresie jakichkolwiek rażących i kwalifikowanych uchybień, które mogłyby uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Należy podkreślić, że skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym,

jej rozpoznanie nie może więc zastępować zwykłego postępowania apelacyjnego. Powinno mieć ono miejsce jedynie w wypadkach nadzwyczajnych, gdy przemawia za tym nie tylko indywidualny interes stron, lecz także interes publiczny (wyrażający się m.in. w usuwaniu z obrotu prawnego orzeczeń obarczonych szczególną, kwalifikowaną wadliwością).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

aw